

Előfizethetni Pesten, csak a kiadónál (a Beimelféle nyomdában, aldu-nasor, Piáristák épülete) vidéken a k. postahivataloknál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve félévre. Pesten házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Pesten 2 ft 30 kr. vidékre postán 3 ft 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyeért 3 kr. pp. fizettetik.

Pest, június 20.

Tegnap és ma Pestmegye választmánya közgyűlést tartott.

Az ország déli részeiből egymást éri a sok levél, mellyben az illyr mozgalmak veszélyessége, a legkomolyabb színekkel festetik.

A ministeriumhoz küldöttség nevezetett, melly a megye aggodalmát felterjessze.

A miniszerelnök nyugtató választ adott: hogy a veszedelem korántsem nagy, mert még nekik hivatalosan semmi illyesmikről tudomásuk nincsen! —

A gyűlés fejet csóvált, s úgy látszott, sokan arra a gondolatra jöttek, hogy a ministerium rendes tudósítói aligha nem valami rendkívüli optimisták, vagy legalább amolyan echt táblabírák, kik maguk után szoktak másokra itélni.

Mi a veszedelmet nagyinak és a legkomolyabbnak tudjuk. — Nekünk is vannak tudósításaink, mellyek nem hivatalosak ugyan, de annál inkább hívek. Mi attól félünk, nehogy a veszedelem még nagyobb legyen, mint a minőnek azt most mi gondoljuk.

De annyit tudunk, hogy ha veszedelem csak félannyi is, mint a minőnek tudjuk, a ministerium rendelkezései az ellentállásra minden kritikán alóliak.

A ministerium a hazáját imádó magyart, közönységével és lankadtságával kétségbe ejti.

A világhistoria illyen rendkívüli optimismus-ról még soha sem hallott.

Hazánkat a veszedelem körülkarolja. Maroknyi nép vagyunk, s szomszédaink a mi irigyaink.

És hogy ne láttassunk ismét a muszkákka! ijesztgetni, hunyjuk be szemünket az éjszaki me-

sés nagyságu birodalom elől s csak tekintsünk magunk körül.

Délre és éjszakra a szláv elem mint tenger ömlik el. Ezen elem ellenséges sugárai benyulnak egész Pestre a ministerium székhelyére.

A ministerium ezt kutyába se veszi. Mért? Azért, mert a táblabírák leveleiből azt olvassa, hogy ezen és ezen helyen csend és nyugalom uralkodik.

Tökéletes nevetség. Mintha a szlávok arra számolnának, hogy otthon szerzett seregeikkel, mint hajdan a török császárok meghódítsák az országot. — Ha egyszer sikerül Péterváradnál átjönni, mit Hrabovszki 1500 katonával, bizony meg nem akadályoztat, ki vállal magára felelősséget, hogy a magyarországi szlávok nem mind oda csatlakoznak hozzájuk.

A betörés után a veszedelem olly irtóztos nagyságban nőhet, hogy az ország csak úgy darabonként hull az ellenség kezébe.

Az éjszakai szlávok csendesen vannak. Ez boldogítja a ministeriumot, s meg van győződve, hogy ez mindörökön így fog maradni.

Főképen most, mint gondolják magukban, hogy Prágában a németek és magyar katonák ollyan győzelemformát vittak ki. A ministerium azzal kecsegteti magát, hogy e pillanatnyi győzelemnek Csehországban jövendője lehet. — Pedig az egész nem több, mint néhány csehet összepuskáztak.

A mi optimista ministeriumunk azt hiszi, hogy 1848-dik III. törvény szavaival erőt vehet a ravas és kétszínű camarillán, melly az osztrák monarchiát szláv császársággá akarja tenni. Azt hiszi, hogy azon idő a lehetlenségek közé tartozik, hogy egy bécsi, prágai vagy insbruki coup d'etat következtében egy nap alatt arról legyen szó, hogy a birodalom minden szlavjai egyesüljenek, s azon néhány magára hagyott elemet, melly összeszerkeztendő országokban a continuitást akadályozná, összetörjék, hogy ezen időben a magyar meglesz mentve, ha a berohanó ellenség elébe egy fényes deputatio által szentséges palladiumát, a két köteles corpus jurist kiveteli.

Mi nagyobb szerű lehetőségekről szólottunk s meglehet, hogy ezáltal ügyünknek a rövidlátók előtt nem szaporítottuk pártolóit.

De mi előttünk csak egy kötelesség áll: Véleményünk szabad kimondása.

A ministerium igen kisszerű, s a vármegyéskedésben tul alig terjedő politicaja ellenében a messzebbre látszó veszélyekkel bajos valakit ijesztgetni.

A ministeriumnak a rácz berohanást csak ollyan természetes s elmuló bajnak kell képzelnie, minő például ha az ember kimegy sétálni, s oda kint megveri az eső.

Épen mintha a szerbek egy drámában valami statisták volnának, kik majd akkor mikor a veszedelem teljesen kifejlendett, mint az ötök felvonásokban szokás a rendező ezenet a függöny le-hull s mindennek vége. Színész és néző vacsorá! i megyen.

Gondolja csak meg a ministerium, hogy ha ellenkezőleg mi magyarok per tíz huszezer, s nem tudom milly nagy csapatkában az osztrák széleken táboroznánk. Valjon illyes jelenetek akkor fejlődtek volna ki, midőn a magyar ministerium egyik ájulásból a másikba esnék a gondolatra, hogy ebből austriai elszakadás akar következni.

Hiszi azt a ministerium, hogy tömegek csak úgy multság okáért szoktak felkerkedni. A ministerium, azt kell hinünk, hogy csak annyira látja a mennyire már kitört. Épen mint a gyermek ki azt képzei, hogy a torony csak úgy alap nélkül egyszerűen a föld színére van állítva.

Igy látnak mindent a ministeri hivatalos tudósítók. Csak arról referálnak a mi a felszínre már kijött. Épen mint a ki első tavaszkor mezőket még kopáron látja, s azt hiszi az tovább is úgy fog maradni. —

Akkor ijedünk majd fel, midőn határaink minden futár érkezéte átesnek.

Határainkat a véstenger mélyében csak úgy távolról fogjuk táthatni, mint árvizkor valamely ismert pontot a víz közepén, hova a folyam rendes alkatában szárazan eljuthattunk.

* * *

Pestmegye választmánya úgy látszott, nem jókat sejtett.

A régi oppositio, hajlamokat kezdett ismét oppositio lenni.

Ez első jelenség még az országban. A jelenlevők előtt kicsinben ott állott a példa, midőn az 1830. francia forradalom után, a tiszta oppositio elvált a doctrinairektől.

Mimosák.

— Petőfi barátunk, tegnapi számunkban közrebocsátott nyilatkozata felvételére, minden becsületes elvű hirlapot felhívott. Ez legkiáltozóbb megezafolása azon hirnek, mintha az érintett nyilatkozat, közelebről a Budapesti (quousque tandem?) Híradóban is meg fogna jelenni.

— A pünkösöd-vasárnapi lödőzés alkalmával egy emeritus gyűlde-tag (hujus temporis radicalissimus) rendkívül rángatta fejét jobbra és balra, a füttyölő golyók elől. „Polgártárs! — szólítá meg

egy polgár-proletárius — vigyázzon ön, mert bizony bele találja vágni fejét vagy egy golyóba.

— A Kis-kunsági kaputosok azzal agitáltak Petőfi ellen, hogy ő republicanus és — tót királyt akar.

— Egy uri ember, — kinek neve a prudens és circumspecta natióra emlékeztet — a választó tömeget akarta capacitálni, a fővárosnak, s általa a hazának tett érdemeiről, kitartó és erényedetlen hivataloskodásáról, épen lelke tisztaságáról és becsületességéről akart szólni, midőn a keblére tüzött fehér lilium leesett, szájában a becsületes szó fenakadt, és ő — ájultan rogyott össze. — Ez azon érzékeny történet, melly mult szombaton a pestvárosi tisztújításnál történt, sok hívőknek az ő épületességükre. Szász Mátyás főbíró lett!! Uns ist kannibalsch wohl.

— Azt mondják, hogy az új főbíró keblében annyira ég a honszerelm tüze, mikép közelében minden — ha mindjárt magyar köriratu — arany, ozüst pénz elolvad.

— A Budapesti Híradó erősíti, hogy ő nem szegődött a ministeriumhoz. Na 'szen tudom, hogy fel is mondana a magyar annak a ministeriumnak, melly ilyen szolgát fogadna fel.

— Ugyan csak a B. Híradó arról panaszkodik, hogy a ministeriumban senkie sincs! Jaj de hogy nincs, de hogy nincs! vannak biz ott akár-mennyi gyönyörű legények, kiknek nincs ugyan tárczájok, de a zsebelést, az a n c i e n n e r é g i m e alatt radicaliter megtanulták, hogy a jégeső verné el őket.

— Beszélnek, hogy több pestvárosi czizmadia és schuster az önkéntesek számára cipőit azért varja 5 az az öt ezús huszasokért, hogy a háza... akarok mondani, haza oltárára annál többet áldozhasson. — Némelyek azt is állítják, hogy a fenn tisztelt czizmadiák és schusterek keblét annyira átjárja az áldozat készség magasztos érzete, hogy ezután nem 5 huszasért, hanem csak 4 ft. 10 krért fognak egy pár cipőt varni. Zsivio!

— Ha szabad hinni bizonyos kosza híreknek, a város erdőbeli tónak lakói egy népgyűlést tartottak. A brekekezésnek és koaxolásnak hossza vége nem volt. A vita, egy küldöttség kinevezése körül forgott, melly Zeüs atyát felszólítaná, felelős független közlekedési ministerét, az ég csatornáinak megeresztésére utasítani. Végre megállapodás történt, s a küldöttség tagjai egyenkint megnevezettvén, hatalmas túú-val fogadtattak el. Egy felfuvalkodott szonok-béka épen beakará zárni a népgyűlést, midőn Veszprém vármegyéből bizonyos Fáy (olvasd Fái) Gyula a Budapesti Híradó sivatagában megszólalt s az egész tömeg egyhangulag és elbájoztan kiáltá:

„Eső lesz!“ s a fényes deputatio — e csalhatlan jel által — feleslegessé tételtvén, a népgyűlés a legszebb rendben szétozlott, lelkesen hangoztattván a gyönyörű hymnust

„Brekeke, brekeke, brekeke!

Zeüs minket szerete,

S a tavakba szöktete!

Brekeke, brekeke, brekeke.“

— A n. színházban ma Ernanit adják. Elvirát Virányi Janka személyesíti. Félhivatalos kutató után állíthatjuk, hogy a spanyol rabló megkér-

te az öreg don Ruy Gomez de Silvá-t, hogy a kürt megfuvásával ne várjon a játék végeig, különben kénytelen leend magát nélküle is átszurni.

Csernátóni.

Szerkeztő barátom!

Vannak emberek, kik azt hiszik, hogy ön azon megütközik, ha lapját egy helyen kiküszöbölik, más helyen autoda fére itélik, harmadik helyen exorcizálják, s jobban félnek tőle, mint az ördögtől, kit sz. Bernát taligakeréknek használt.

És azon emberek azt hiszik, hogy ön megszeppent, és behuzta magát a farkaslyukba, menekülő a szüntelen csiholó ebek dühös fenyegetései elől.

Ők nem tudják, hogy mi csak az ellenkezőn ütköztünk meg. Az ember semmi által sem szerrez magának több ellenséget, mint ha tán előreláthatóbb másoknál.

De jól esik önnek, egy cseppet sem sajnálom önt, miért irt meg annyi jóslatot? — Ön tudhatná a közmondást; „mondj igazat, betörök a fejed“.

Elmondom önnek Voltaire után, kivonatban, hogy járt Pythagorás aztán okuljon a példán:

Pythagoras — azt minden ember fia tudja — Indiában megtanulta a Gymnosophistáktól az állatok és növénynek nyelveit.

Midőn egy izben a tenger partján sétált, következő hangok érinték fülébe:

„Ah! mennyire boldogtalan vagyok én, hogy fűnek születtem; alig nőlk két ujnira, ime jön egy falánk szörnyeteg, és eltípor vaskes lábaival. Szája el van látva két sor éles kaszával, ezekkel levág, összetép, és végre elnyel; az emberek e szörnyet juhoknak nevezik: de én tudom, hogy nincs az istennek ocsmányabb teremtése a világon.“

Pythagoras tovább ment; — megpillantván egy kis sziklácskán egy feléje ásitó kagylót, éppen szájához akará vinni. midőn az következő érzékeny szavakra fakadt:

„Oh természet mennyire boldog a fű, melly velünk együtt a te műved, ha lekaszálják újra nő, és hallhatatlan. — De mi, szegény kagylók, hasztalan vagyunk ellátva kettős panczéllal, a gonosz emberek tizenkettőnkint esznek meg bennünket reggelire, és azzal oda vagyunk örökre. Milly irtóztató a mi sorsunk! és milly kegyetlenek az emberek!“

A jó és igazságos Pythagorás mélyen megilletődött e szavakra, érzé a vétek nagyságát, mit elkövetende, és könyezve bocsánatot kérvén a kagylótól, szépen és illedelmesen visszahelyezé előbbi helyére.

Midőn e kaland fölött, milly gondolatokba merülve, visszatére a városba, utközben látta, miként nyelik el a gyíkok a legyeket, a fecskék a pókokat, és a karvalyok a fecskéket. No de ezek — gondolá — nem filosofok.

A városba érvén találkozik egy néptömeggel, melly szaladás közben kiáltozá: „Helyesen van! úgy kell nekik! nagyon megérdemelték!“

Kik? — mit? — kérdi Pythagorás.

De a nép csak tovább futott kiáltván: „minő szép lesz nézni, hogy sünek!“

Pythagorás azt hívé, valami enivalótól van a szó; de nem úgy volt, két indust értettek.

Ah! kétségtelen, ezen indusok nagy bölcsék, — gondolá — kik megunván ez életet, alig várják, hogy ujjá szülessenek. Chacun a san gout.

Ezen gondolatok alatt a piacra ért, hol egy nagy máglyát pillanta meg. Szembe lócza állott, mellyet törvényszéknek neveztek. — Ott ültek a bírák, kezeikben tehénfark, fejükön főveg, tökéletesen hasonló azon állat füleihez, melly hajdan Sifént hordozá.

A bírák közt, Pythagorásnak egy ismerőse is volt, talpig becsületes ember, ki imigy magyarázá meg e népinnepe mibenlétét:

„E két indusnak — mondá — annyi kedve van a máglyához, mint nekem; vagy önnek. — Ők kortársaim által itéltettek arra; az egyik azért; mert azt mondá, hogy a Xaea lényege nem a Bra-ma lényege; a másik azért: mert azt merészle állítani; miszerint egyedül az erény által is tetszhet valaki az istennek, s hogy üdvözöljön az ember, nem szükséges tehénfarkat tartani kezében, mikor haldoklik; mert — ugymond — erényes lehet az ember mindenkor, de tehénfarkat nem kaphat mindig a mondott időben. — A jámbor istenfélő asszonyok annyira megbotránkoztak e kis eretnek állításon, hogy addig nem nyugodtak, míg el nem lön rendelve a két boldogtalan kivégzése.“

Pythagoras átlátta, hogy e fűtől az emberig, nem kevés anyag van szomorúságra; — mindamellet felvilágosítá, és észre hozá ez alkalommal a bírákat, sőt a tulbuzgókat is; mi csak ez egyszer történt, mióta a világon imádkoznak.

Innen Crétába ment Pythagoras, hol türelmes-séget papolt; de egy türelmetlen meggyújtá házát, és ő ki két indust mentett meg a lángokból, ezekben találta sírját: Sauve qui peut!“

Kívánom önnek szerkeztő, hogy boldogabb vége legyen.

Beszélni halottam egy kis — és pedig tisztán magyar városról, hol az uri nők estéknint összejönnek politizálni. — Némelyek közülök Kossuthot, nem mondom ki, mire itélik.

Ha Kossuthról, e nemzet Messiasáról így vélekednek, ki ütközik meg azon, hogy e lapot a N. Váradi polgárcsinóba be nem bocsátják?

Hisz tudjuk, hogy Nagyváradon con amore tekintetes urazzak egymást, a nélkül, hogy mellette rosztat gondolnának egymásra, — Bőthyt méltóságolják; egy kitünő és ismert tehetségű egyént Szacsvait pedig csak azért nem választják követnek, mert egy társaságban communismusról beszélt.

Még egyszer mondom, ne csudálkozzunk, ha halljuk, hogy némelyek bennünket, isten tudja, mennyire kívánnának felmagasztalni.

Parbleu! ismétlem, csak az ellenkezőn csudálkozzám.

Nyiri.

Hogy állunk?

A király minél előbb jöjjön Budára lakni; Olaszországot, ha mindjárt győzelmet vína ki Radecky, megtartani nem lehet. Az olasz nemzet bossználló, és az utolsó olaszosztrák katona orgyilkosa lesz.

A német aristocrazia szláv erővel akarja a robotot s dézsmát visszaállítani.

Ha Austria Prágát támogatja: szláv respublikának teszi le alapját.

Ha Frankfurtal lép szövetségbe, Németországban olvadand fel.

Tegye inkább ez utolsót, a historia nem itéli el. —

Ha Magyarország élére áll: legfényesebb korona után nyul.

A magyar nép vérével védi meg királyát.

A tótok mozognak, az oláh és székelyek között összeütközés történt; a horvátok azt mondák: Jelasiéh nélkül is kivivtanak; az orosz nagyobb készüléket tesz, mint Napoleon ellen. S mit teszünk mi?

Feljvan fedve, hogy egy magas személy hazánkat elárulta; tudjuk, hogy országgyűlés óta nem az orosz, tót, rác, hanem a bécsi armány szövöi pokoli tervét életünk ellen, s mi mit teszünk? —

Azon ördögi színész, ki így játszott velünk, most maga is zavarba jött.

Látnia kell, hogy a horvátok helyett ő lett az eszköz. Horvátország és Jelasiéh szinte eszközök, Gáj kezében. Politikai holt az, ki most se látja: mit akar a szláv?

Körülbelöl ennyit: osztrák, szerb, horvát, orosz segéllyel kivijjuk Szvatopluk birodalmát; Szvatopluk birodalma egy ideig csendes lesz, megszilárdítja magát.

De a muszka czár urasága még nem végezől.

Van a szlávoknak esze, és nem küzd kancsukáért!

A kijátszott hatalmak dörzsölni fogják szemüket már késő!

Előttünk a levél: „a rácok elállták a közlekedést Bánátban, ágyuzugást hallani, mi magyarok Bánátban pár nap mulva áldozatai leszünk a rácoknak. Temesvár zárva.”

Másik levél: Karloviczon 8 ezernyi fegyveres nép. Csurognál a romai sánczokon 4 ezer. Naponkint csatlakoznak hozzájuk a rácok.

Midőn Ujvidéken a katonák érkezését hallották, az illir zászlót rögtön bevonák, s osztrákok tüztek ki. Még se látja Bécs az árulást?

Uj hír: a horvátok jönnek.

A helyett, hogy katonáinknak a gyülelés csoportot szabad lett volna szétverniök, Pétervárra parancsoltattak a szerbek elé s ők — nem jönnek!

A tiszai nemzeti őrsereg főparancsnoka b. Jovics óhitű.

Uj hír: két gőzösünket elfoglalták oda lenn.

Szabad-e ezt a magyaroknak tovább is nézni? Bánátban a magyarokat nyársra buzással fenyegetik. —

Lehet-e itt testvéries egyezkedés?

Szabad-e a ministeriumnak tovább is békes kiegyenlítésről gondolkodni?

Istenre kérjük a ministeriumot: bocsásson proclamatiót a nemzethez, hogy minden ember fegyvert ragadjon! A magyarországi rácok rögtön tegyék le a fegyvert különben, mint hazaárulók száműzetnek, javaik a kunok, és székelyeknek adatnak, kik hazánkat védelmezik.

Proclamatiót a papsághoz: hirdesse a népnek: ha nem akar orosz hitet vallani, ha nyelvét, melylyet ősei 1000 év óta beszélnek nem akarja meg-

tagadni, ha földét, melly most lett szabaddá, mind ő, mind gyermekei birni akarják, fegyverre!

Hol az ellenség? mindenütt. Az legnagyobb, kiben bizunk.

A katonaság ellensége nagyobbbrésziat alkotmányunknak; tisztéi legyenek magyarok.

Karlovicz lángban van.

Most kell erőt, és bátorságot fejtenünk, s hazánk meg van mentve.

A ministerium ne adakozást gyűjtsön, hanem adót vessen ki. Minden fertály földre 1 ft. pengőt. Vész idejében mindenünk a hazáé. Semmit se tegyen a ministerium most, csak pénzt, és katonát gyűjtsön! A magyar nemzet soha sem volt erősebb, mint most, mert soha nagyobb veszély nem fenyegette.

A ministerium legyen megáldva, ha megmenti vérünket. Dolgozzék éjjel nappal, tegyen mindent, rögtön. Fegyvert, és pénzt!

A ministerium fordítsa szemét Bácsmegyére. Erélyes kormányt e megyének. Ha vesznünk kell, vesszünk diesően, mind!

A csajkás, és határörserég vegyitessék magyar nemzetörökkel.

Ha 24 óra alatt szét nem oszlik a romai sánczokból az ellenséges tábor, adjon szabadságot a ministerium, hogy a kunok szétverhessék.

Ha nem kell a rácoknak szabadság, menjenek kancsuka alá.

Hiador.

Szolnokból egy szemtanu.

Hogy minő jótékony hatást szül egy jól irányzott fölvilágosító beszéd, értelmes honfölt, következő tény tanusítja.

Szolnok város különben egyik magyar ajku polgársága, jelen koresemények ferde magyarázó, s különösen az elveiről híres hevesmegyei tisztviselők lelketlen szónoklatai által oda jutott, miszerint a haza veszélyben létele hallatára ép úgy hidegen maradt az áldozatok oltára tételével, mint a magyarországi alsó részekből segítségre lett föl szólítottása alkalmával.

Szóval, Solnok városban a föl szólítások pusztán hangzottak el.

Pünködi ünnep alkalmával azonban az illető megyei tisztviselők által népgyűlés hirdettetett, az alvidékre szükséges fegyveres segélynek el, vagy nem küldése tárgyalása végezt.

A népgyűlést hirdető, nemhogy lelketlen vala a polgárságba, de végkép elriasztá, a táborba menéstől.

Szolnok polgárai tehát addig, míg más lelkes hazafi vért a honért csatasíkon ontandotta, honcsücsülve maradandott.

Ha a fővárosból, elveiről ismert Graefl József oda épen meg nem érkezik, s a kislelkű szóuokok után föl nem lép.

Lelkesítő szónoklatában fölhozta, miként azon fellázadt népfaj, mellynek dulásai akadályozására minden magyar honfinak szent kötelessége talpra állni; ősei által 180 évvel ezelőtt nagy kérelmek mellett e hon lakóit fölvetetvén, most ezt földulni s szlávbirodalommal átalakítani erővel is törekcszenek.

Polgárok! szabadság kell e inkább és alkotmányosság, vagy orosz kormány kancsukával?

Föl ne akadjatok polgárok azon, hogy nincs elegendő löfegyver; a hont megvédeni nem a fegyvernemben kell keresni, hanem a polgárok keble s elszánt akaratától kell várni.

Az erőt nem kell szerte ágaztatni polgárok, mert azon tíz, tizenöt ezer főből álló rabló csorda könnyen szétduhatja Solnok várost, s ennek 11,000 főből álló lakóit lekonzolhatja, rablánczba verheti, nőiteket elhurezolhatja, de ha Magyarhon több harczó polgárral egyesültek, az igazi ügy könnyen győzni fog.

Ne ányitassátok magatokat azzal, hogy csak a volt parasztot küldik azon rablók fekezésére.

Összegyűl a táborban kaputos és nem kaputos polgára, sor és nemzetőri katonája e hazának.

Ne várjuk be polgárok a mohácsi vésznapok hasonlóját.

De a hős Hunyadi, Zrinyi, Szondi példáját követve álljunk síkra, s a győzelem és dieskoszoru bizonyos.

Melly lelkesítő föl szólamlás és világosítás után, Solnok magyar keblű polgárai egy szívvel, lélekkel lelkesülten e szavak értelmét magokévé tevén, a síkra és táborba szállást elhatározták, s az ezen felül levő nemzetőrség megindítására a készülétek azonnal megtétettek.

Éljenek a derék szolnokiak, éljen a jótapintatu Graefl József, s ismerje meg a haza Hevesmegye szolnoki kerületének szűkeblű tisztviselőit, kik a szent ügyet már már elbukatták.

Jó volna őket Kancsukába küldeni, medvék közt megjárják, mint táblabírák.

Egy Julia nélküli Romeo.

Debreczen június 15.

Az ügyvédek és ügyesbajos embereknek, ha még annyi szájak volna is nálunk, mind tele lehetne panasszal.

Hogy hogy?

Hát csakugy bíz a, hogy itt már meglehetősen régen kelt egy közgyűlési végzés, miszerint ezentúl a kapitányi hivatal szóperekben ne bíraskodják, hanem a kisebb substratumu ügyekben, mellyek azouban legszámombak, bizonyos utczánkénti, egy senátor s két képviselőből álló bíróságok ítélje el.

Helyes, helyes, olly helyes, hogy jobban se kell . . .

Azouban tudjuk, hogy isten kegyelméből s maguk jószántából némelly füvek: mint például vadmár, sáska, sulyom és a madártojásoknak sokféle tarka és nem tarka fajai, kelnek és teremnek ugyan, hanem azok az utczánkénti bíróságok maguktól nem szoktak alakulni, hacsak nem alakítják.

S ezen egyszerű okból mainapiglan sincsenek utczai bíróságink, mert maiglan se alakíták meg. A végzés nincs végrehajtva.

És a szegény ügyesbajos ember, vagy ügyvéde, ha valaki tartozik negyven ötven forintjával s azt rajta meg akarná vétetni: mit csinál?

Elmegyen a törvényszékhez, ez azt mondja: illy kis somma fölött nem bíraskodom. Elmegyen a kapitányhivatalhoz, ez azt mondja: elvették tőle

a bíraskodási tehetőséget. Elmegy a főbíróhoz, ez azt mondja nagy helyesen: ő mit sem tehet, mert a közgyűlés még mindezekig nem intézkedett, Szóval: Pétertől megyen Pálhoz, Páltól megyen Péterhez... de nem boldogul.

És megsomorodott szívvvel felsóhajt, mondván: hát a szabadság és jog korában csak így megy az igazságszolgáltatás?!

De csitt! — illy forró júniusi napokban igen jól esik a pihenés. Mához egy évre tán majd másként lesz!

Fölhívás

a puskacsinálókhoz.

A pesti gépésztársulat műhelyeinek egy része fegyvergyárrá változtatván, még puskacsinálómesterek és legények, nem különben puskaágycsinálók is fognak felvétetni. A foglalkozást kívánók jelentsék magokat a hengermalom épületben az igazgatóságnál.

Pest június 19. 1848.

Szerdán megjelenik:

Rendszeres elveken alapuló Pénzügyi eszmék, Törvényjavaslat a kármentesítésről

és a földbirtokosok

Hitelintézetének

legegyszerűbb terve.

Irtá

Jerney Antal

ügyvéd és mérnök.

Megfejtetik: miként lehet a kincstár és magánbirtokosok számára a föld hiteléből mintegy

200,000,000.

forintnyi hasonértéket tőzsérek nélkül teremteni.

Ára 10 kr. pp. a hazáé.

Magyar Mihál

könyvárusnál kapható:

Az 1848-dik évi legújabb törvények magyarázata

irtá

Táncsics Mihál.

Ára 6 kr.

A magyar forradalom napjai.

Irtá Nyári Albert.

2-dik füzet Bulyovszki arczképével. 20 kr.

(2)

Előfizetési Felszólítás.

A „Fünfkirchner Zeitung“ nevű pécsi német lap, mely oly rövid idő alatt is igen nagy pártfogásban részesült, július 1-ső napjától kezdve hetenként háromszor jelenedik meg, és pedig ha rendkívüli körülmények kívánják, mellékletekkel.

A szerkesztőségnek fáradhatatlan igyekezett után, sikerült nemcsak az egész alduna-vidékről hanem Tót-, Horvát-, Dalmát-, Austria-, Török-Görög- és Olaszországokból is munkatársakul a legjelesebb férfiakat megnyerni; és így e lap oly szerencsés helyzetben van, hogy a monarchia minden részeiből a leggyorsabb, érdekesebb közleményeket adhatja.

Előfizetési díj helyben Pécsen évnegyedenként 2 p. ft, postán nyomtatott borítékban szétküldve Magyarország és a mellék tartományokra nézve 2 ft 24 kr. p. p.

Előfizethetni Pécsen a szerkesztő hivatalban, mint szinte a könyvkereskedésekben is, egyébutt pedig Magyarországon és Austriában minden felelős postahivataloknál.

Hirdetések is vétetnek fel, hasábjától, — apró betűkben — 2 p. krt számítva.

A felvett iratok nyomott ivétől 20—40 pft tiszteletdíj fog fizettetni.

Szintugy egy melléklet is „Pécsi Tárogató“ cím alatt az előfizetők arányához képest fog ezen lap mellett megjelenni.

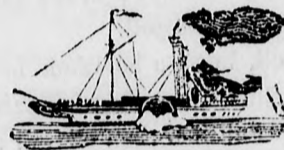
tulajdonos és felelős szerkesztő
Neuwirth E. A.

Magy. közép- ponti vasút.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus
20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
„ „	személyvonat délután 2 ór
„ „	„ „
Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra	45 perc.
„ „	Személyvonat reggeli 6 óra
„ „	25 perc.
„ „	Személyvonat délután 2 óra
„ „	15 perc.
Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 perc.	
„ „	délután 2 óra 30 „
„ „	„ 5 „ 30 „
Vácra Pestre reggel 8 órakor	
„ „	délután 4 „
„ „	„ 7 „

Gőzhajók járása

1848-ik évi május 1-jétől kezdve.

Pestről Bécsig naponkint, reggeli 6 órakor, kapcsolatban Győrrel.

„ Orsovára minden vasárnap, reggeli 5 órakor. Galacz és Konstantinápolyi kapcsolatban az oláh részen, és május 7- és 21-kén Odessával.

„ „ minden csütörtökön reggeli 5 órakor (minden 14 napokban egyesül Galacz és Konstantinápolyal a török részen.)

E gőzösök megérkeznek Orsováról minden vasárnap reggeli 4 órakor, és minden csütörtökön délutáni órákban.

„ Tittelig minden kedden és pénteken reggeli 5 órakor, le- és fölfelé Eszéken át; a kedden elinduló gőzös Szegeddel kapcsolatban áll.

E gőzösök minden vasárnap és szerdán délutáni órákban Tittelből megérkeznek.

Vontatóhajók indulásai.

Pestről Bécsbe minden hétfőn és csütörtökön elindulnak; és minden szerdán és szombaton megérkeznek.

„ Orsovára minden kedden elindul, és minden szerdán megérkeznek.

Megjelenik e lap **minden este** Előfizethetni e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete). — A vidéken a postahivataloknál.
EGYES SZÁM ÁRA 3 kr. pp.